

Högsta domstolen
Box 2066
103 12 STOCKHOLM

BS ./ riksåklagaren angående grovt bokföringsbrott m.m.

(Hovrätten över Skåne och Blekinges dom 2014-10-22 i mål B 2931-12)

Högsta domstolen har förordnat att riksåklagaren ska komma in med svarsskrivelse i målet. Jag vill anföra följande.

Jag har inhämtat yttrande från Ekobrottsmyndigheten. Yttrandet bifogas.

Inställning

Jag bestrider ändring av hovrättens dom och anser att det inte finns skäl att meddela prövningstillstånd i målet.

Bakgrund

Ekobrottsmyndigheten har i sitt yttrande redogjort för åtalet, underrättsdomarna, förvaltningsdomstolarnas avgöranden och BSs överklagande. Jag får i dessa delar hänvisa till yttrandet.

Grunder

Ekobrottsmyndighetens yttrande

Även när det gäller grunderna för min inställning i målet kan jag till stor del ansluta mig till vad Ekobrottsmyndigheten anfört. Jag vill dock göra några tillägg och sammanfatta min inställning enligt följande.

Tillägg

I Ekobrottsmyndighetens yttrande citeras det stycke i kammarrättens dom där rätten, efter att ha konstaterat att Svenska Kapital & Finans AB:s (SKFAB:s) utbetalningar till ULOB inte skett kontant utan genom överföringar till ULOB:s bank i Spanien, uttalar att merparten av de medel som överförts också synes ha kvarstannat på kontot. Vid detta förhållande ansåg kammarrätten att Skatteverket inte kunde anses ha gjort det mycket sannolikt att utbetalningarna avsett annat än ersättning till ULOB. Här kan finnas skäl att notera att kammar-

rätten dessförinnan uttalat att det fanns flera omständigheter som gav anledning att ifrågasätta om de aktuella utbetalningarna avsåg ersättning för utfört arbete. Samtliga fakturor angavs sakna närmare uppgifter om vilket arbete som utförts, vilka kunder som förmedlats och hur ersättningen beräknats. Kammarrätten noterade också att BS och ULOB:s företrädare UB lämnat olika uppgifter beträffande det arbete som ULOB påstods ha utfört och om hur provisionsersättningen hade räknats fram.

Av Ekobrottsmyndighetens yttrande framgår att Holmquist/Lindmark uttalar att en konsekvens av att skattebrottet konstruerats som ett farebrott är att åklagare och domstolar inte längre är bundna av ett avgörande i skatteprocessen. Här kan tilläggas att Holmquist/Lindmark i anslutning till detta uttalar att det följaktligen numera står åklagare fritt att åtala och den allmänna domstolen att bedöma om det förfarande som åklagaren lägger den tilltalade till last medför fara för skatteundandragande. Åklagaren kan givetvis inte väcka åtal och allmän domstol kan givetvis inte döma över annat än beskattningsbara poster och belopp som är skatterättsligt relevanta. Det krävs däremot inte att det åtalade förfarandet och de åtalade posterna och beloppen är föremål för skattebeslut. Vidare konstateras att brottmålet och skattemålet i regel handlar om samma sak. Åklagaren har emellertid möjlighet att välja förfarande, skattesubjekt och att bestämma skatteeffekt utan hänsyn till skatteförfarandet, förutsatt givetvis att åklagarens påståenden är skatterättsligt relevanta. Holmquist/Lindmark konstaterar att i praktiken har åklagare i några fall också valt att väcka åtal med alternativt skattesubjekt (se Holmquist, Rolf och Lindmark Johan, Skatt och skattebrott, uppl. 1:1, 2012, s.114 f.).

I NJA 2013 s. 502 slog Högsta domstolen, i plenum, fast att det svenska systemet med dubbla sanktioner i olika förfaranden på skatteområdet är oförenligt med rätten att inte bli lagförd eller straffad två gånger för samma brott enligt artikel 4 i Europakonventionens sjunde tilläggsprotokoll och artikel 50 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Efter att ha redovisat innehållet i 15-17 §§ skattebrottslagen (1971:69) uttalade Högsta domstolen följande.

10. Reglerna innebär inte att domstolen i brottmålet alltid måste invänta ett lagkraftvunnet avgörande i skatteprocessen. Som HD anförde i rättsfallen NJA 2010 s. 168 I och II är dock utgångspunkten att vad som är en oriktig uppgift ska ses som en skatterättslig fråga, och lagstiftningen vilar på tanken att en allmän domstol inte ska göra egna bedömningar av komplicerade skatterättsliga frågor när de frågorna samtidigt är under prövning vid en förvaltningsdomstol. I praktiken leder detta ofta till att ansvaret enligt skattebrottslagen prövas först sedan Skatteverket har fattat ett beslut i frågan om skattetillegg ska tas ut.

Det kan också finnas skäl att nämna justitierådet Bertil Bengtssons särskilda tillägg i det av Ekobrottsmyndigheten redovisade rättsfallet NJA 1979 s. 286. Bengtsson uttalade följande.

Vid åtal för skattebrott åligger det allmän domstol att självständigt ta ställning också till sådana frågor som om skattskyldighet föreligger för icke deklarerade belopp. Vid en rent rättslig bedömning av detta slag, vilken självfallet skall ske uteslutande från skatterättslig synpunkt, bör emellertid domstolen i regel ha rätt att utgå från det resultat en skattedomstol genom lagakraftvunnet avgörande har kommit till i samma fråga, åtminstone om – som i detta fall – underlaget för frågans bedömning varit väsentligen detsamma som i brottmålet och avgörandet överensstämmer med tidigare praxis. För detta talar inte bara skattedomstolarnas särskilda kompetens på området utan också att den skattskyldige naturligen har att anpassa sitt handlande efter skattemyndigheternas rättstillämpning, inte efter det synsätt som allmän domstol till äventyrs kan anlägga på skatteförfattningarnas innebörd. Endast i speciella fall, exempelvis då skattedomstolen gjort sig skyldig till en klart ohållbar lagtolkning, bör det komma i fråga att i brottmålet gå ifrån dess bedömning i rättsfrågan. .-.-.-

Sammanfattande inställning

Sedan den 1 juli 1996 är skattebrottet ett farebrott. Det krävs inte längre att den oriktiga uppgift som lämnats i en deklARATION har föranlett att skatt undandragits; det är tillräckligt att den oriktiga uppgiften gett upphov till fara för skatteundandragande. Det finns således inte någon direkt koppling mellan förutsättningarna för det straffrättsliga ansvaret och det skatterättsliga förfarandet. En konsekvens av detta är att åklagare och allmänna domstolar inte är formellt bundna av de avgöranden som träffas i skatteprocessen. Åklagaren kan t.ex. välja att åtala med ett alternativt påstående innefattande ett annat skattesubjekt än vad gäller huvudpåståendet.

Även om åklagare och allmänna domstolar inte är formellt bundna av beslut och domar i skatteförfarandet så följer de självfallet förvaltningsdomstolarnas avgöranden i själva skattefrågan och avvaktar i de fall det bedöms nödvändigt frågans slutliga bedömning. Det är ju vid förvaltningsdomstolarna som den främsta skatterättsliga kompetensen och erfarenheten finns. Reglerna om 15-17 §§ skattebrottslagen om bl.a. vilandeförklaring av brottmål kan sägas ha sin grund i detta förhållande. Reglerna tillkom i början på 1980-talet, alltså långt innan det centrala skattebrottet omvandlades från ett effektbrott till ett farebrott, men har behållits av de skäl jag just redovisat.

I det nu aktuella målet har hovrätten dömt BS för grova skattebrott avseende att han lämnat oriktiga uppgifter dels i SKFAB:s skattedeklARATIONER (åtalspunkt 2), dels i sina egna inkomstdeklARATIONER (åtalspunkt 3). Åtalet bygger på att de utbetalningar till ULOB som SKFAB bokfört som provisionsersättningar i själva verket utgjort medel som BS tagit ut från SKFAB. De oriktiga uppgifterna i bolagets skattedeklARATIONER består i BS inte redovisat de arbetsgivaravgifter som belöper på de utbetalade beloppen som således utgjort egna uttag från bolaget. De oriktiga uppgifterna i inkomstdeklARATIONERNA består i att BS inte redovisat samma utbetalade belopp som inkomst av tjänst.

Målet innefattar således inte några skatterättsliga frågor av betydelse. Åtalet står och faller med om åklagaren kan bevisa att utbetalningarna till ULOB utgjort egna uttag från SKFAB (som oriktigt bokförts som provisionsersättningar). Om åklagaren kan styrka detta råder det ingen tvekan om att SKFAB varit skyldigt att betala arbetsgivaravgifter och att BS varit skyldig att betala inkomstskatt på de utbetalade beloppen. Eller, med andra ord, om domstolen finner att åklagaren bevisat att BS i deklARATIONERNA lämnat oriktiga uppgifter om utbetalningarna så har detta tveklöst gett upphov till fara för undandragande av arbetsgivaravgifter respektive inkomstskatt.

Av redovisningen ovan framgår att det är fråga om ett utpräglat bevismål vars avgörande inte krävt några egentliga skatterättsliga överväganden. Hovrätten har prövat den bevisning som åklagaren lagt fram och funnit det ställt utom rimligt tvivel att de aktuella utbetalningarna inte har utgjort ersättningar till ULOB utan egna uttag av BS. Åtalet för skattebrott enligt åtalspunkterna 2 och 3 har därmed ansetts styrkt.

Även i skattemålet har utgången i princip varit helt avhängig hur domstolen värderat den framlagda bevisningen. Kammarrätten har emellertid ansett att Skatteverket inte gjort det mycket sannolikt att utbetalningarna avsett annat än ersättning till ULOB. Det ansågs därför inte visat att BS lämnat oriktig uppgift, varför förutsättningarna för eftertaxering inte var uppfyllda.

I brottmålet har hovrätten således funnit att åklagaren uppfyllt beviskravet, medan kammarrätten i skattemålet funnit att Skatteverket inte lyckats med detta, vilket kan vara ägnat att förvåna med tanke på att beviskravet är högre ställt i straffprocessen än i skatteprocessen. Det bör dock understrykas att det är fråga om prövningar i olika förfaranden utan någon egentlig samordning utöver de i det föregående nämnda reglerna i 15-17 §§ skattebrottslagen. Processmaterialet och underlaget för respektive dom är således inte detsamma i brottmålet och i skattemålet.

Som framgån i det föregående ansåg kammarrätten att det fanns flera omständigheter som gav anledning att ifrågasätta om de aktuella utbetalningarna till ULOB avsåg ersättning för utfört arbete. Samtliga fakturor saknade närmare uppgifter om vilket arbete som utförts, vilka kunder som förmedlats och hur ersättningen beräknats. Vidare hade BS och ULOB:s företrädare lämnat olika uppgifter beträffande det arbete som ULOB påstods ha utfört och om hur provisionsersättningen hade räknats fram. Trots detta ansåg kammarrätten att Skatteverket inte hade gjort det mycket sannolikt att utbetalningarna avsett annat än ersättning till ULOB. Anledningen till detta angavs vara att SKFAB:s utbetalningar till ULOB skett genom överföringar till ULOB:s bank i Spanien och att merparten av de medel som överförts också synes ha kvarstannat på kontot.

Kammarrättens dom meddelades innan hovrätten prövade målet. Åklagaren förde i hovrätten bevisning om att merparten av de medel som överförts till ULOB:s bankkonto inte hade stannat kvar där. En kompletterande bevisinlägga gavs in (hovrättens aktbilaga 48). Åklagaren gick vid huvudförhandlingen igenom kontoutdragen från ULOB:s spanska bankkonto. Hovrätten fann utrett att merparten av medlen inte kvarstannat på ULOB:s konto. Vid en bedömning av samtliga omständigheter fann hovrätten det ställt utom rimligt tvivel att de aktuella utbetalningarna inte motsvarades av verkliga affärshändelser.

Som nämnts är åklagare och allmänna domstolar inte formellt bundna av de avgöranden som träffas i skatteprocessen, men följer regelmässigt förvaltningsdomstolarnas avgöranden i själva skattefrågan. När det däremot, som i det nu aktuella målet, gäller rena bevisfrågor finns det inte av kompetensskäl anledning att följa förvaltningsdomstolens avgörande. Det kan därför tyckas rimligt att den allmänna domstolen gör en egen, självständig, bedömning av den bevisning som lagts fram i brottmålet, som för övrigt kan skilja sig från det underlag som förelegat i förvaltningsdomstolen. Noteras bör att med hänsyn till hur kammarrätten motiverat sitt ställningstagande kan det hållas för visst att domstolen skulle ha ansett beviskravet uppfyllt om den gjort samma bedömning som hovrätten när det gäller frågan om vad som hänt med de medel som överförts till ULOB:s konto.

Enligt 15 § skattebrottslagen får handläggningen av brottmålet vila i avvaktan på utgången i skattefrågan om det är av avgörande betydelse för prövningen av målet att den frågan avgörs först. När det gäller det straffrättsliga förfarandet nämns således målet, medan det är skattefrågan som nämns i den förvaltningsrättsliga processen. I förarbetena till bestämmelsen görs följande uttalanden (se prop. 1982/83:134, s 9 och 12):

”...det inte finns någon generell skyldighet för en allmän domstol att följa en allmän förvaltningsdomstols skatterättsliga bedömningar i ett skattemål.”,

”Av skäl som nämnts tidigare bör det inte komma i fråga att den allmänna domstolen ger sig in på egna bedömningar av komplicerade skatterättsliga frågor, när dessa frågor samtidigt är anhängiga vid skattedomstol.” och

”Om en skattefråga, som är av betydelse för ansvarsfrågan, är av enkel beskaffenhet, bör den allmänna domstolen normalt kunna på egen hand göra erforderliga skatterättsliga bedömningar utan att avvakta något avgörande från en skattedomstol.”

I propositionen uttalades vidare, som framgår av Ekobrottsmyndighetens yttrande, att en ganska vanlig situation i skattebrottmål är att målet inte innefattar några rent skatterättsliga frågor, utan att det bara gäller om åklagaren kan bevisa att den tilltalade haft vissa inkomster, som - om de kan styrkas - ostridigt är skattepliktiga. I dessa fall anges att det knappast kan riktas någon avgörande invändning mot att den allmänna domstolen handlägger brottmålet redan före

ett slutligt avgörande i skattemålet (a. prop. s. 13). Här bör anmärkas att vid tiden för uttalandena var det centrala skattebrottet (då benämnt skattebedrägeri) konstruerat som ett effektbrott, varför de allmänna domstolarna då var formellt bundna av utgången i skattemålet.

I propositionen till 1996 års översyn av skattebrottslagen, då skattebrottet kom att konstrueras som ett farebrott, uttalades att oavsett konstruktionen av brottet måste "oriktig uppgift" eller motsvarande uttryck ingå som en brottsförutsättning. Vad som är en oriktig uppgift måste i sin tur avgöras med ledning av bestämmelserna i den skatteförfattning som i det enskilda fallet reglerar skattskyldigheten. Detta samband mellan skattebrottmålet och själva skattefrågan angavs inte kunna brytas. Vidare uttalades att även om brottet konstrueras som ett farebrott skulle de allmänna domstolarna som regel följa förvaltningsdomstolarnas uppfattning i själva skattefrågan. I de fall ett skattemål innehåller komplicerade eller svårbedömda skattefrågor angavs det ofta vara ofrånkomligt att avvakta utgången i skattemålet innan brottmålet företas till slutlig handling oavsett om brottet har en konstruktion med ett effektrekvisit eller ett farerekvisit (se prop. 1995/96:170, s. 91 f. och 157).

Som nämnts uttalade Högsta domstolen i NJA 2013 s. 502 att reglerna i 15-17 §§ skattebrottslagen inte innebär att domstolen i brottmålet alltid måste invänta ett lagakraftvunnet avgörande i skatteprocessen. Vidare uttalades att utgångspunkten är att vad som är en oriktig uppgift ska ses som en skatterättslig fråga och att lagstiftningen vilar på tanken att en allmän domstol inte ska göra egna bedömningar av komplicerade skatterättsliga frågor när de frågorna samtidigt är under prövning vid en förvaltningsdomstol

I doktrinen uttalar Holmquist/Lindmark att flertalet skattebrottmål avgörs oberoende av utgången i skatteärendet eftersom brottmålet normalt inte innehåller några tvistefrågor av skatterättslig natur utan i stället handlar om rena bevisfrågor. Vanligast anges vara att åklagaren och den tilltalade har olika uppfattning om beskattningsunderlagets storlek, något som allmän domstol kan ta ställning till. Situationen blir annorlunda vid rena skattefrågor (a.a. s. 116).

Enligt min mening följer av de redovisade uttalandena i förarbeten, praxis och doktrin att allmän domstol när det gäller bevisfrågor som den i målet får och ska göra en egen bedömning av den bevisning som lagts fram i brottmålet. Tilläggas kan att om de allmänna domstolarna i sådana situationer var hänvisade till att följa förvaltningsdomstolarnas bedömningar så skulle åklagare och domstolar i praktiken fortfarande vara formellt bundna av dessa domstolars avgöranden. Som framgått har detta inte varit lagstiftarens avsikt.

BS har gett in och återopat ett beslut enligt vilket Högsta domstolen beviljat resning för den tilltalade på grund av att skatteverket undanröjt sitt tidigare skattebeslut. Enligt BS visar detta att allmänna domstolar är formellt bundna av

förvaltningsrättsliga avgöranden såtillvida att det inte går att döma för skattebrott om den skatterättsliga processen utmynnat i ett konstaterande av att skattskyldighet inte föreligger. I beslutet konstaterade Högsta domstolen att det med hänsyn till den förändrade bedömning av bolagets skattskyldighet som gjorts av Skatteverket fanns synnerliga skäl att på nytt pröva frågan om den tilltalade gjort sig skyldig till medhjälp till skattebrott.

Omständigheterna i resningsärendet skiljer sig från omständigheterna i det nu aktuella kammarrättsmålet i ett väsentligt och, enligt min mening, avgörande hänseende. I resningsärendet hade Skatteverkets förändrade bedömning av bolagets skattskyldighet sin grund i rent skatterättsliga överväganden, som gjordes utifrån en tolkning av vissa bestämmelser i lagen (1994:1563) om tobaksskatt. I det nu aktuella målet gör kammarrätten inga sådana rent skatterättsliga överväganden, utan utgången är helt och hållet avhängig utfallet av bevisvärderingen.

Sammanfattningsvis anser jag att hovrätten inte varit bunden av kammarrättens dom. Hovrätten har därför kunnat värdera den av åklagaren framlagda bevisningen och även i övrigt pröva målet på sedvanligt sätt, dvs. enligt de regler och principer som gäller för brottmålsprocessen. Utifrån vad som framgår av underrätternas domar kan jag inte se att det finns skäl att ifrågasätta hovrättens bevisvärdering. Jag bestrider därför ändring av hovrättens dom.

Frågan om prövningstillstånd

Extraordinär dispens

BS hävdar att det finns synnerliga skäl för prövningstillstånd. Hovrätten har enligt BS gjort sig skyldig till domvilla, i form av rättegångsfel, alternativt uppenbart oriktig rättstillämpning genom att döma honom för skattebrott i strid med kammarrättens lagakraftvunna dom. Målets utgång i hovrätten beror uppenbarligen på grovt förbiseende eller grovt misstag.

Prövningstillstånd får enligt 54 kap. 10 § första stycket 2 rättegångsbalken meddelas om det finns synnerliga skäl för en sådan prövning, såsom att det finns grund för resning eller att domvilla förekommit eller att målets utgång i hovrätten uppenbarligen beror på grovt förbiseende eller grovt misstag.

I propositionen till den nu aktuella bestämmelsen uttalades att utrymmet för prövningstillstånd vid sidan av prejudikatdispensen bör vara ytterst begränsat. De fall som kan komma i fråga är resningsfallen och därmed jämförbara mycket sällsynta situationer. Vidare angavs att prövningstillstånd bör kunna medges i den utsträckning som de extraordinära rättsmedlen kan tillämpas. Den närmare innebörd som resnings- och domvillogrunderna getts i praxis bör vara vägledande också inom den ordinära fullföljdens ram. Med att målets utgång uppenbarligen berott på grovt förbiseende eller grovt misstag avses att det fö-

rekommit ett grovt förbiseende eller grovt misstag med avseende på sakmaterialet. (se prop. 1971:45, s. 90 f).

Enligt 59 kap 1 § första stycket 4 rättegångsbalken ska, efter klagan av den vars rätt berörs, en dom som vunnit laga kraft undanröjas på grund av domvilla bl.a. om det i rättegången förekommit ett grovt rättegångsfel som kan antas ha inverkat på målets utgång.

Enligt 58 kap. 2 § 5 rättegångsbalken får resning till en tilltalads förmån beviljas om den rättstillämpning, som ligger till grund för domen, uppenbart strider mot lag. I Fitger uttalas att det i förarbetena till bestämmelsen som ett exempel på en uppenbart oriktig rättstillämpning anförs att domstolen förbisett eller uppenbart misstolkat en gällande lagbestämmelse. Även om rättstillämpningen inte innefattar ett uppenbart förbiseende eller misstag borde den ifrågavarande resningsgrunden kunna åberopas om det är fråga om en rättstillämpning som vid resningsfrågans bedömning klart och oemotsägligt framstår som oriktig (se Fitger m.fl., Rättegångsbalken [version april 2015, Zeteo], kommentaren till 58 kap. 2 § första stycket 5).

Som framgått i det föregående anser jag att hovrätten inte varit bunden av kammarrättens dom. Hovrätten har därför kunnat utföra en sedvanlig bevisvärdering i målet. Hovrättens handläggning har därför enligt min mening inte innefattat något rättegångsfel. Det är inte heller fråga om uppenbart oriktig rättstillämpning. Slutligen har det inte från hovrättens sida förekommit något förbiseende eller misstag med avseende på sakmaterialet. Mot bakgrund av det sagda finns det enligt min uppfattning inte skäl att meddela extraordinär dispens i målet.

Prejudikatdispens

Prövningstillstånd får enligt 54 kap. 10 § första stycket 1 rättegångsbalken meddelas om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av Högsta domstolen (prejudikatdispens). För att bevilja prövning enligt denna punkt krävs alltså att ett avgörande av Högsta domstolen blir av generell betydelse för bedömningen av framtida mål som innehåller liknande frågeställningar (se Fitger m.fl., Rättegångsbalken [version april 2015, Zeteo], kommentaren till 54 kap 10 §).

Som framgått i det föregående är skattebrottet sedan lång tid tillbaka konstruerat som ett farebrott. För att ett fullbordat skattebrott ska föreligga krävs således inte att den oriktiga uppgift som lämnats i en deklaration har föranlett en skatteeffekt. Brottet fullbordas när en deklaration med en oriktig uppgift kommit in till Skatteverket, om uppgiften vid denna tidpunkt ger upphov till fara för skatteundandragande. Åklagare och allmänna domstolar är därför inte formellt bundna av de avgöranden som träffas i skatteprocessen. Om detta kan det inte anses råda någon tvekan.

Åklagarna och de allmänna domstolarna följer förvaltningsdomstolarnas avgöranden i själva skattefrågan och avvaktar i de fall det bedöms nödvändigt frågans slutliga bedömning. Att så ska ske följer av 15 § skattebrottslagen.

För att avgöra det nu aktuella målet krävs inga skatterättsliga överväganden. Målet gäller om åklagaren kan bevisa att de medel som överförts till ULOB:s konto inte avsåg provisionsersättningar utan utgjorde egna uttag av BS (från SKFAB). I denna situation anser jag att hovrätten inte har varit bunden av att hur kammarrättens bevisvärdering utfallit. Hovrätten har kunnat värdera den av åklagaren framlagda bevisningen på sedvanligt sätt. För denna bedömning anser jag att utformningen av 15§ skattebrottslagen, uttalandena i förarbetena till 1983 och 1996 års ändringar i skattebrottslagen samt de redovisade uttalandena i praxis och doktrin ger fullt tillräcklig vägledning.

Det har snart förflutit 20 år sedan skattebrottet omkonstruerades från ett effektbrott till ett farebrott. Enligt Ekobrottsmyndigheten finns det såvitt känt inte något fall där en hovrätt ogillat ett åtal i en situation som den i målet. Inte heller i övrigt finns det något som tyder på att den aktuella frågan inneburit något problem i rättstillämpningen. Även detta talar starkt emot att prövningstillstånd meddelas.

Sammantaget anser jag att en prövning av målet i Högsta domstolen inte skulle vara av vikt för ledning av rättstillämpningen.

Jag avstyrker prövningstillstånd.

Bevisning m.m.

Jag ber att få återkomma med bevisuppgift för det fall Högsta domstolen skulle komma att meddela prövningstillstånd i målet.

Anders Perklev

Lars Persson

Kopia till:

Ekobrottsmyndigheten, Huvudkontoret, Rättsenheten (EBM B-2015/0101)
Ekobrottsmyndigheten, Andra ekobrottskammaren i Malmö (EB-2375-07)